

บทที่ 4

ผลการวิจัย

การศึกษาเรื่อง "อิทธิพลของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ" เป็นการวิจัยเชิงทดลอง (Experimental research) แบบ 2 (ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ) X 2 (ขนาดรูปร่างของนางแบบที่ปรากฏในชิ้นงานโฆษณา) กับ 2 กลุ่มควบคุม (Control groups) โดยทำการศึกษากับกลุ่มนิสิตเพศหญิง ชั้นปีที่ 1 คณะอักษรศาสตร์ จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย จำนวน 188 คน ซึ่งผลการทดลองได้นำมาประมวลและวิเคราะห์ค่าสถิติจากการเก็บข้อมูล โดยนำเสนอผลการวิจัยออกเป็น 9 ส่วน ดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 1 ลักษณะทางด้านประชากรของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ส่วนที่ 2 ผลการวัดระดับความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของผู้เข้าร่วมการทดลองทั้ง 6 กลุ่ม

ส่วนที่ 3 ผลกระทบหลัก (Main Effects) ของระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ส่วนที่ 4 ผลกระทบร่วม (Interaction Effects) ระหว่างระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ทั้งนี้ นอกเหนือจากผลการวิจัยเบื้องต้น ผู้วิจัยได้มีการนำเสนอผลการวิจัยที่ได้จากการทดสอบกับกลุ่มควบคุม (Control groups) ตลอดจนผลการวิจัยเพิ่มเติมที่ได้จากการหาความสัมพันธ์ของตัวแปรตามต่างๆ รวมไปถึงค่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกาย (Body Mass Index) กับตัวแปรตามดังกล่าว โดยจากผลที่พบผู้วิจัยได้นำเสนอแยกเป็นส่วนๆดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 5 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง (กลุ่ม C1) กับกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (กลุ่ม C2)

ส่วนที่ 6 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง (กลุ่ม H1, กลุ่ม L1) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (กลุ่ม C1, กลุ่ม C2)

ส่วนที่ 7 ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน (กลุ่ม H2, กลุ่ม L2) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (กลุ่ม C1, กลุ่ม C2)

ส่วนที่ 8 ความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ส่วนที่ 9 ความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกายและการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ส่วนที่ 1: ลักษณะทางด้านประชากรของผู้เข้าร่วมการวิจัย

ผู้วิจัยได้แสดงคุณสมบัติของผู้เข้าร่วมการทดลอง ซึ่งเป็นเพศหญิงทั้งหมด 188 คน ตามลักษณะประชากรประกอบไปด้วย อายุ น้ำหนัก และส่วนสูง ดังรายละเอียดต่อไปนี้

อายุ

กลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีอายุ 19 ปี จำนวน 100 คน คิดเป็นร้อยละ 53.2 รองลงมาอายุ 18 ปี จำนวน 65 คน คิดเป็นร้อยละ 34.6 และอายุ 20 ปี จำนวน 23 คน คิดเป็นร้อยละ 12.2 (ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.1)

ตารางที่ 4.1 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองจำแนกตามอายุ

อายุ	จำนวน	ร้อยละ
18 ปี	65	34.6
19 ปี	100	53.2
20 ปี	23	12.2
รวม	188	100.0

ทั้งนี้จากผู้เข้าร่วมการวิจัยจำนวน 188 คน เมื่อนำมาจำแนกตามกลุ่มพบว่า กลุ่ม H1 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 8 คน อายุ 19 ปี จำนวน 16 คน และอายุ 20 ปี จำนวน 8 คน, กลุ่ม H2 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 15 คน อายุ 19 ปี จำนวน 13 คน และอายุ 20 ปี จำนวน 3 คน, กลุ่ม L1 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 10 คน อายุ 19 ปี จำนวน 17 คน และอายุ 20 ปี จำนวน 4 คน, กลุ่ม L2 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 18 คน อายุ 19 ปี จำนวน 11 คน และอายุ 20 ปี จำนวน 4 คน, กลุ่ม C1 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 4 คน อายุ 19 ปี จำนวน 23 คน และอายุ 20 ปี จำนวน 3 คน และกลุ่ม C2 มีผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีอายุ 18 ปี จำนวน 10 คน อายุ 19 ปี จำนวน 20 คน และอายุ 20 ปี จำนวน 1 คน

น้ำหนัก

กลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีน้ำหนักอยู่ในช่วง 49 – 59 กิโลกรัม จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 52.1 รองลงมา มีน้ำหนักอยู่ในช่วง 38 – 48 กิโลกรัม จำนวน 71 คน คิดเป็นร้อยละ 37.8 และน้ำหนักอยู่ในช่วง 60 – 70 กิโลกรัม จำนวน 19 คน คิดเป็นร้อยละ 10.1 (ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.2)

ตารางที่ 4.2 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองจำแนกตามน้ำหนัก

น้ำหนัก	จำนวน	ร้อยละ
38 – 48 กิโลกรัม	71	37.8
49 – 59 กิโลกรัม	98	52.1
60 – 70 กิโลกรัม	19	10.1
รวม	188	100.0

ส่วนสูง

กลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีส่วนสูงอยู่ในช่วง 159 – 167 เซนติเมตร จำนวน 116 คน คิดเป็นร้อยละ 61.7 รองลงมา มีส่วนสูงอยู่ในช่วง 150 – 158 เซนติเมตร จำนวน 52 คน คิดเป็นร้อยละ 27.7 และส่วนสูงอยู่ในช่วง 168 - 176 เซนติเมตร จำนวน 20 คน คิดเป็นร้อยละ 11.6 (ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.3)

ตารางที่ 4.3 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองจำแนกตามส่วนสูง

ส่วนสูง	จำนวน	ร้อยละ
150 – 158 เซนติเมตร	52	27.7
159 – 167 เซนติเมตร	116	61.7
168 – 176 เซนติเมตร	20	11.6
รวม	188	100.0

นอกจากนั้น เมื่อนำน้ำหนัก และส่วนสูงของกลุ่มทดลองมาหาค่าดัชนีมวลกาย หรือที่เรียกว่า ค่า BMI (Body Mass Index) แล้ว ผลที่ได้พบว่า กลุ่มทดลองส่วนใหญ่มีค่าดัชนีมวลกายอยู่ในช่วง 19 – 22 จำนวน 98 คน คิดเป็นร้อยละ 52.1 รองลงมาหาค่าดัชนีมวลกายอยู่ในช่วง 15 – 18 จำนวน 72 คน คิดเป็นร้อยละ 38.3 และค่าดัชนีมวลกายอยู่ในช่วง 23 – 26 จำนวน 18 คน คิดเป็นร้อยละ 9.6 (ดังผลที่แสดงในตาราง 4.4)

ตารางที่ 4.4 แสดงจำนวนและร้อยละของกลุ่มทดลองจำแนกค่าดัชนีมวลกาย

ค่าดัชนีมวลกาย	จำนวน	ร้อยละ
15 - 18	72	38.3
19 - 22	98	52.1
23 - 26	18	9.6
รวม	188	100.0

ผลการตรวจสอบซ้ำ (Manipulation check)

ในส่วนหนึ่งของการทดสอบ ผู้วิจัยได้ทำการตรวจสอบซ้ำ (Manipulation Check) ถึงขนาดรูปร่างของตัวนางแบบ โดยใช้คำถามสำหรับการตรวจสอบซ้ำ เพื่อเปรียบเทียบความแตกต่างระหว่างขนาดรูปร่างของนางแบบโฆษณาในแบบสอบถามชุด A ที่ใช้นางแบบที่มีรูปร่างผอมบาง (Thin model) และขนาดรูปร่างของนางแบบโฆษณาในแบบสอบถามชุด B ที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน (Average-size model) โดยใช้ค่าสถิติ Independent Samples *t*-test ในการทดสอบ พบว่า นางแบบโฆษณาในแบบสอบถามชุด A ที่ใช้นางแบบที่มีรูปร่างผอมบางมีความแตกต่างจากนางแบบโฆษณาในแบบสอบถามชุด B ที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐานอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [118] = 11.83, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของนางแบบที่มีรูปร่างผอม

บางในแบบสอบถามชุด A มีขนาดรูปร่างที่ผอมกว่า (3.88) ค่าเฉลี่ยของนางแบบที่มีรูปร่างขนาดมาตรฐานในแบบสอบถามชุด B (2.05) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.5.

ตารางที่ 4.5 แสดงผลการทดสอบความแตกต่างระหว่างขนาดรูปร่างของนางแบบโฆษณาในแบบสอบถามชุด A และนางแบบโฆษณาในแบบสอบถามชุด B

ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	<i>M</i>	<i>SD</i>	<i>t</i>	<i>df</i>	<i>Sig.</i>
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง	3.88	0.80	11.83	118	.00
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน	2.05	0.89			

หมายเหตุ: ขนาดรูปร่างของนางแบบแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก สมนั่น = 1 คะแนน จนถึงผอมมาก = 5 คะแนน

ค่าความเชื่อมั่นของเครื่องมือ

ในส่วนของเครื่องมือที่ผู้วิจัยนำมาใช้ในการวิจัยครั้งนี้ ประกอบด้วยคำถาม 4 ส่วนหลักๆ คือ คำถามสำหรับก่อนเริ่มดำเนินการทดลอง (Screen test questionnaire) จำนวน 8 ข้อ, คำถามเกี่ยวกับความไม่พึงพอใจในรูปร่าง จำนวน 9 ข้อ, คำถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองจำนวน 8 ข้อ และคำถามเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ จำนวน 24 ข้อ โดยที่ทั้งหมดเป็นมาตรวัดแบบ 5-pointed Likert scale ทั้งนี้ ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบค่าความเชื่อมั่น (Reliability coefficient) ของเครื่องมือ โดยใช้สูตร Cronbach's Alpha ผลที่ได้พบว่า คำถามในแต่ละส่วนมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ในเกณฑ์ดี โดยคำถามสำหรับก่อนเริ่มดำเนินการทดลอง (Screen test questionnaire) มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .88, คำถามเกี่ยวกับความไม่พึงพอใจในรูปร่าง มีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .84, คำถามเกี่ยวกับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .83 และคำถามเกี่ยวกับการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติมีค่าความเชื่อมั่นอยู่ที่ .92

ส่วนที่ 2: ผลการวัดระดับความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของผู้เข้าร่วมการทดลองทั้ง 6 กลุ่ม

การวิจัยเชิงทดลองครั้งนี้ ผู้วิจัยทำการวัดระดับความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของผู้เข้าร่วมการทดลองทั้ง 6 กลุ่ม โดยแต่ละกลุ่มได้รับตัวแปรอิสระแตกต่างกันไป อันประกอบด้วย 2 ตัวแปรต้น คือ 1) การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และ 2) ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา ซึ่งแบ่งออกเป็นนางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง, นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน และโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ ทั้งนี้ จากการทดสอบทางสถิติ สามารถแสดงค่าเฉลี่ยของระดับความ

ไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของแต่ละกลุ่มได้ดังนี้ (ดูตารางที่ 4.6 ตารางที่ 4.7 และตารางที่ 4.8)

เมื่อจำแนกค่าเฉลี่ยตามกลุ่มทดลองแล้ว พบว่า กลุ่มทดลองที่ 1 (H1) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง และได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง มีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง 3.91 ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง 2.01 และค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ 2.95 ส่วนกลุ่มการทดลองที่ 2 (H2) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง และได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง 3.23 ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง 2.53 และค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ 2.47 และในส่วนของกลุ่มควบคุมที่ 1 (C1) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง และได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ มีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง 3.08 ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง 2.84 และค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ 2.38

กลุ่มทดลองที่ 3 (L1) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ และได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง มีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง 3.08 ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง 2.99 และค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ 2.25 ส่วนกลุ่มการทดลองที่ 4 (L2) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ และได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง 2.89 ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง 3.02 และค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ 2.05 และในส่วนของกลุ่มควบคุมที่ 2 (C2) ซึ่งเป็นกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ และได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ มีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง 2.77 ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง 3.11 และค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ 1.92

ตารางที่ 4.6 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความไม่พึงพอใจในรูปร่างของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลองทั้ง 6 กลุ่ม หลังจากรับชมชิ้นงานโฆษณาที่แตกต่างกัน

การยอมรับ ค่านิยมความ ผอมในอุดมคติ	ขนาดรูปร่างของนางแบบในปรากฏในชิ้นงานโฆษณา					
	นางแบบโฆษณาที่มีขนาด รูปร่างผอมบาง		นางแบบโฆษณาที่มีขนาด รูปร่างมาตรฐาน		ไม่มีนางแบบ	
	M	SD	M	SD	M	SD
	H1		H2		C1	
ระดับสูง	3.91	0.50	3.23	0.49	3.08	0.38
ระดับต่ำ	3.08	0.44	2.89	0.35	2.77	0.38

หมายเหตุ: ความไม่พึงพอใจในรูปร่างแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

ตารางที่ 4.7 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลองทั้ง 6 กลุ่ม หลังจากรับชมชิ้นงานโฆษณาที่แตกต่างกัน

การยอมรับ ค่านิยมความ ผอมในอุดมคติ	ขนาดรูปร่างของนางแบบในปรากฏในชิ้นงานโฆษณา					
	นางแบบโฆษณาที่มีขนาด รูปร่างผอมบาง		นางแบบโฆษณาที่มีขนาด รูปร่างมาตรฐาน		ไม่มีนางแบบ	
	M	SD	M	SD	M	SD
	H1		H2		C1	
ระดับสูง	2.01	0.51	2.53	0.52	2.84	0.32
ระดับต่ำ	2.99	0.42	3.02	0.39	3.11	0.29

หมายเหตุ: ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงลบ โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

ตารางที่ 4.8 แสดงค่าเฉลี่ยของระดับการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของกลุ่มผู้เข้าร่วมการทดลองทั้ง 6 กลุ่ม หลังจากรับชมชิ้นงานโฆษณาที่แตกต่างกัน

การยอมรับ ค่านิยมความ ผอมในอุดมคติ	ขนาดรูปร่างของนางแบบในปรากฏในชิ้นงานโฆษณา					
	นางแบบโฆษณาที่มีขนาด รูปร่างผอมบาง		นางแบบโฆษณาที่มีขนาด รูปร่างมาตรฐาน		ไม่มีนางแบบ	
	M	SD	M	SD	M	SD
	H1		H2		C1	
ระดับสูง	2.95	0.43	2.47	0.49	2.38	0.36
ระดับต่ำ	2.25	0.45	2.05	0.58	1.92	0.42

หมายเหตุ: การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

ส่วนที่ 3: ผลกระทบหลักของระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ในงานวิจัยชิ้นนี้มีการวัดผลกระทบหลัก (Main Effects) 2 ประการ คือ 1) ผลของระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ ซึ่งหมายถึง ผลอันเกิดจากระดับการให้ความสำคัญกับขนาดรูปร่างที่ผอมบางตามความนิยมของสังคมต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ และ 2) ผลของขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ดังนั้น ในการศึกษาผลกระทบหลักดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ผลด้วยค่าสถิติ Independent sample *t*-test และอธิบายผลกระทบหลักของแต่ละปัจจัยได้ดังต่อไปนี้ คือ

1. ผลของระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

การทดสอบผลกระทบหลักจากสมมติฐานที่ 1 ที่กล่าวว่า การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติมีผลกระทบต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และ

การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ สามารถแบ่งการรายงานผลออกตามสมมติฐานย่อยๆ ได้ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

H1a: การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติแตกต่างกันส่งผลต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่างแตกต่างกัน

จากการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับระดับของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง กับค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [163.10] = 6.76, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง (3.41) มีมากกว่า ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (2.92) ดังนั้น ผลการทดสอบนี้จึงสามารถสนับสนุนสมมติฐาน H1a ที่กล่าวว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติแตกต่างกันมีผลต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่างแตกต่างกัน" ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.9

ตารางที่ 4.9 แสดงผลการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง

ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	M	SD	t	df	Sig.
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	3.41	0.59	6.76	163.10	.00
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	2.92	0.40			

หมายเหตุ: ความไม่พึงพอใจในรูปร่างแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

H1b: การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติแตกต่างกันส่งผลต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแตกต่างกัน

จากการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับระดับของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง กับค่าเฉลี่ยของระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [157.31] = -8.35, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของระดับความภาคภูมิใจ

ในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูงอยู่ในระดับต่ำกว่า (2.45) ค่าเฉลี่ยของระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (3.04) (ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.10) ดังนั้น ผลการทดสอบนี้จึงสามารถสนับสนุนสมมติฐาน H1b ที่กล่าวว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติแตกต่างกันส่งผลต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแตกต่างกัน"

ตารางที่ 4.10 แสดงผลการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	M	SD	t	df	Sig.
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	2.45	0.57	-8.35	157.31	.00
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	3.04	0.37			

หมายเหตุ: ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงลบ โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

H1c: การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติแตกต่างกันส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแตกต่างกัน

จากการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับระดับของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง กับค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [186] = 7.33, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูงอยู่ในระดับสูงกว่า (2.61) ค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (2.07) ดังนั้น ผลการทดสอบนี้จึงสามารถสนับสนุนสมมติฐาน H1c ที่กล่าวว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติแตกต่างกันส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแตกต่างกัน" ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.11

ตารางที่ 4.11 แสดงผลการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	M	SD	t	df	Sig.
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	2.61	0.49	7.33	186	.00
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	2.07	0.50			

หมายเหตุ: การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

2. ผลของขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

การทดสอบผลกระทบหลักจากสมมติฐานที่ 2 ที่กล่าวว่า ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ สามารถแบ่งการรายงานผลออกตามสมมติฐานย่อยๆ ได้ตามลำดับ ดังต่อไปนี้

H2a: โฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างต่างกันส่งผลต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่างแตกต่างกัน

จากการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการใช้นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง กับค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการใช้นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [112.20] = 4.63, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการใช้นางแบบรูปร่างผอมบางอยู่ในระดับสูงกว่า (3.50) ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างที่เกิดจากการใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน (3.05) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.12 ดังนั้น ผลการทดสอบนี้จึงสามารถสนับสนุนสมมติฐาน H2a ที่กล่าวว่า “โฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างต่างกันส่งผลต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่างแตกต่างกัน”

ตารางที่ 4.12 แสดงผลการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง

ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	M	SD	t	df	Sig.
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง	3.50	0.63	4.63	112.20	.00
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน	3.05	0.45			

หมายเหตุ: ความไม่พึงพอใจในรูปร่างแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

H2b: โฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างต่างกันส่งผลต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแตกต่างกัน

จากการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการใช้นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง กับค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการใช้นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [116.33] = -2.72, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการใช้นางแบบรูปร่างผอมบางอยู่ในระดับต่ำกว่า (2.49) ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองที่เกิดจากการใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน (2.78) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.13 ดังนั้น ผลการทดสอบนี้จึงสามารถสนับสนุนสมมติฐาน H2b ที่กล่าวว่า “โฆษณาที่ใช้ นางแบบที่มีขนาดรูปร่างต่างกันส่งผลต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแตกต่างกัน”

ตารางที่ 4.13 แสดงผลการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	M	SD	t	df	Sig.
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง	2.49	0.68	-2.72	116.33	.01
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน	2.78	0.52			

หมายเหตุ: ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงลบ โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

H2c: โฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างต่างกันส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแตกต่างกัน

จากการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการใช้นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง กับค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการใช้นางแบบโฆษณาที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t [125] = 3.48, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการใช้นางแบบรูปร่างผอมบางอยู่ในระดับสูงกว่า (2.60) ค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติที่เกิดจากการใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน (2.25) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.14 ดังนั้น ผลการทดสอบนี้จึงสามารถสนับสนุนสมมติฐาน H2c ที่กล่าวว่า "โฆษณาที่ใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างต่างกันส่งผลต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแตกต่างกัน"

ตารางที่ 4.14 แสดงผลการทดสอบตัวแปรเกี่ยวกับขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	M	SD	t	df	Sig.
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบาง	2.60	0.56	3.48	125	.00
นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐาน	2.25	0.57			

หมายเหตุ: การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึง เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

ส่วนที่ 4: ผลกระทบร่วม (Interaction Effects) ระหว่างระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ในส่วนของการทดสอบผลตามสมมติฐานที่ 3 ที่กล่าวว่า การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ นั้น ผู้วิจัยได้ทำการทดสอบการมีผลกระทบร่วมของ 2 ปัจจัยหลัก อันได้แก่ (1) การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และ (2) ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา ดังนั้น ในการศึกษาผลกระทบร่วม

ดังกล่าว ผู้วิจัยจึงทำการวิเคราะห์ผลด้วยค่าสถิติ Two-way Analysis of Variance และแบ่งการรายงานผลออกตามสมมติฐานย่อยๆตามลำดับ ดังต่อไปนี้

H3a: การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาที่มีผลกระทบร่วมต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง

จากการทดสอบผลกระทบร่วมของระดับของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง พบว่า ค่าความน่าจะเป็นของผลกระทบร่วมระหว่างปัจจัยตัวแปรการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ X ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีค่าเท่ากับ .00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .05 ดังนั้นจึงชี้ให้เห็นได้ว่า มีผลกระทบร่วมระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F[1, 123] = 9.70, p < .05$) ด้วยเหตุนี้ ผลการทดลองในส่วนนี้จึงสนับสนุนสมมติฐาน H3a ที่ว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง" ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.15

ตารางที่ 4.15 แสดงผลการทดสอบผลกระทบของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาที่มีต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง ด้วยสถิติ Two-way Analysis of Variance

Source	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	10.69	1	10.69	53.60	.00
ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	6.06	1	6.06	30.39	.00
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ * ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	1.93	1	1.93	9.70	.00
Error	24.53	123	0.20		
Total	1406.85	127			

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.05

โดยจากการทดสอบค่าเฉลี่ยความไม่พึงพอใจในรูปร่างของผู้เข้าร่วมการวิจัย ผลที่ได้พบว่า กลุ่มทดลองที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูงมีค่าเฉลี่ยความไม่พึงพอใจในรูปร่างอยู่ในระดับสูงกว่า กลุ่มทดลองที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ เมื่อ

ได้รับภาพโฆษณาทั้งแบบที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง ($3.91 > 3.08$) และนางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน ($3.23 > 2.89$)

และนอกจากนั้นจากการทดสอบยังพบอีกด้วยว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีค่าเฉลี่ยความไม่พึงพอใจในรูปร่างอยู่ในระดับต่ำกว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพนางแบบโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง ทั้งในกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง ($3.23 < 3.91$) และกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ ($2.89 < 3.08$) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.16

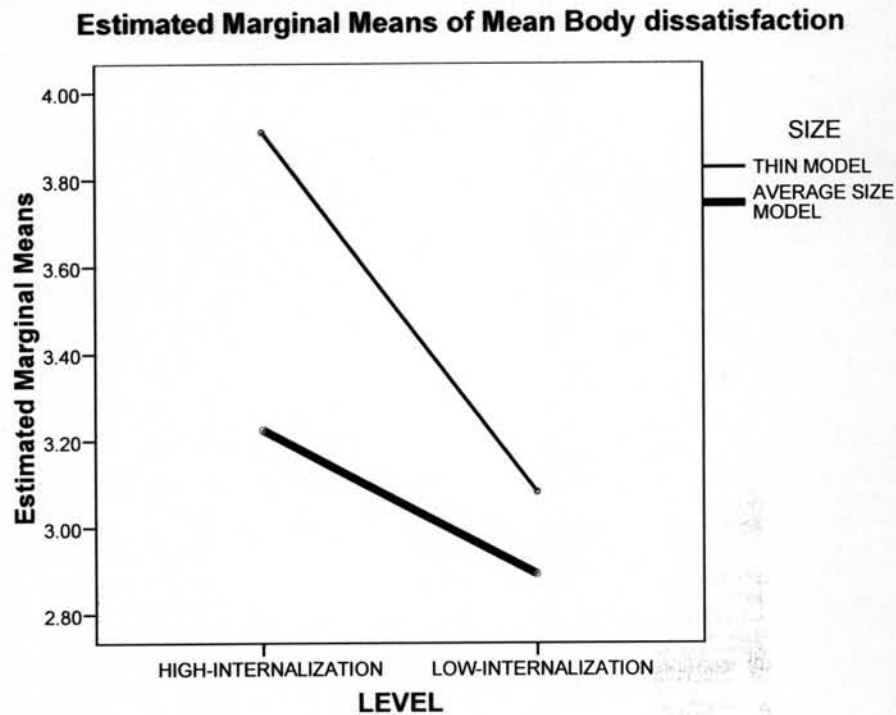
ตารางที่ 4.16 แสดงค่าเฉลี่ยความไม่พึงพอใจในรูปร่างในผลกระทบร่วมระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา

ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา		รวม
	ผอมบาง	มาตรฐาน	
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	3.91	3.23	3.57
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	3.08	2.89	2.98
รวม	3.50	3.05	3.28

หมายเหตุ: ความไม่พึงพอใจในรูปร่างแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงบวก โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

และเมื่อพิจารณาลักษณะของเส้นกราฟที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบ 2 ส่วน อันได้แก่ ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาตามแผนภาพที่ 4.1 จะเห็นได้ว่า เส้นกราฟทั้ง 2 เส้นมีลักษณะบรรจบเข้าหากัน ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นได้ว่า ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา มีผลกระทบร่วมต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่างอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ การใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบางในงานโฆษณาจะส่งผลต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่างของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติในระดับสูง และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำในทิศทางบวกมากกว่าการใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐานในงานโฆษณา

แผนภาพที่ 4.1 แสดงเส้นกราฟของผลกระทบเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติและขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่าง

H3b: การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

จากการทดสอบผลกระทบร่วมของระดับของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง พบว่า ค่าความน่าจะเป็นของผลกระทบร่วมระหว่างปัจจัยตัวแปรการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ X ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีค่าเท่ากับ .00 ซึ่งมีค่าน้อยกว่า .05 ดังนั้นจึงชี้ให้เห็นได้ว่า มีผลกระทบร่วมระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($F[1, 123] = 8.58, p < .05$) ด้วยเหตุนี้ ผลการทดลองในส่วนนี้จึงสนับสนุนสมมติฐาน H3b ที่ว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง" (ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.17)

ตารางที่ 4.17 แสดงผลการทดสอบผลกระทบของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อระดับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

Source	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	17.16	1	17.16	80.02	.00
ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	2.41	1	2.41	11.25	.00
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ * ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	1.84	1	1.84	8.58	.00
Error	26.37	123	0.21		
Total	932.30	127			

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.05

โดยจากการทดสอบค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของผู้เข้าร่วมการวิจัย ผลที่ได้พบว่า กลุ่มทดลองที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูงมีค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่า กลุ่มทดลองที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ เมื่อได้รับภาพโฆษณาทั้งแบบที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง ($2.01 < 2.99$) และนางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน ($2.53 < 3.02$) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.18

ตารางที่ 4.18 แสดงค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองในผลกระทบร่วมระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา

ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา		รวม
	ผอมบาง	มาตรฐาน	
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	2.01	2.53	2.27
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	2.99	3.02	3.01
รวม	2.49	2.78	2.64

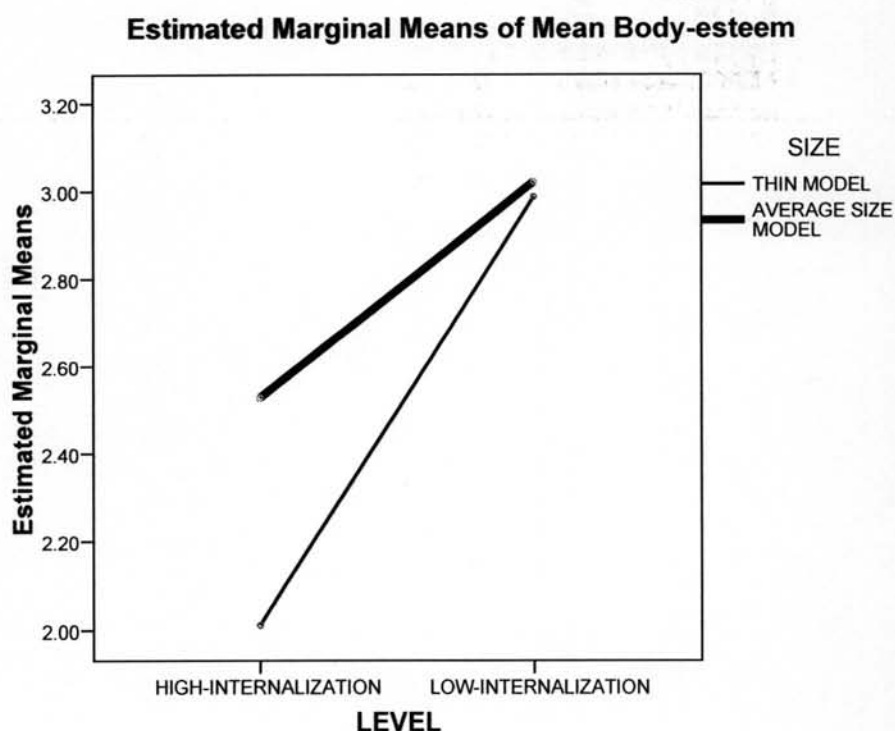
หมายเหตุ: ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองแบ่งออกเป็น 5 ระดับ เริ่มจาก ไม่เห็นด้วยอย่างยิ่ง = 1 คะแนน จนถึงเห็นด้วยอย่างยิ่ง = 5 คะแนน ทั้งนี้มีการกลับค่าคะแนนในข้อคำถามที่ความหมายเป็นเชิงลบ โดยที่ 1 คะแนนกลับค่าเป็น 5 คะแนน 2 คะแนนกลับค่าเป็น 4 คะแนน 4 คะแนนกลับค่าเป็น 2 คะแนน และ 5 คะแนนกลับค่าเป็น 1 คะแนน

และนอกจากนั้นจากการทดสอบยังพบอีกด้วยว่า กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน มีค่าเฉลี่ยความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับสูงกว่า กลุ่ม

ทดลองที่ได้รับภาพนางแบบโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง ทั้งในกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง ($2.53 > 2.01$) และกลุ่มที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ ($3.02 > 2.99$) (ดูตารางที่ 4.18)

และเมื่อพิจารณาลักษณะของเส้นกราฟที่เกิดขึ้นจากองค์ประกอบ 2 ส่วน อันได้แก่ ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาตามแผนภาพที่ 4.2 ประกอบจะเห็นได้ว่า เส้นกราฟทั้ง 2 เส้นมีลักษณะบรรจบเข้าหากัน ดังนั้นจึงแสดงให้เห็นได้ว่า ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ กล่าวคือ การใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างผอมบางในงานโฆษณาจะส่งผลกระทบต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติในระดับสูง และผู้เข้าร่วมการวิจัยที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำในทิศทางลบมากกว่าการใช้นางแบบที่มีขนาดรูปร่างมาตรฐานในงานโฆษณา

แผนภาพที่ 4.2 แสดงเส้นกราฟของผลกระทบเชิงปฏิสัมพันธ์ระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติและขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

H3c: การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาที่มีผลกระทบร่วมต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

จากการทดสอบผลกระทบรวมของระดับของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ พบว่า ค่าความน่าจะเป็นของผลกระทบร่วมระหว่างปัจจัยตัวแปรการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ X ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีค่าเท่ากับ .10 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 ดังนั้นจึงชี้ให้เห็นได้ว่า มีผลกระทบร่วมระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($F [1, 123] = 2.72, p > .05$) ด้วยเหตุนี้ ผลการทดลองในส่วนนี้จึงปฏิเสธสมมติฐาน H3c ที่ว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ" ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.19

ตารางที่ 4.19 แสดงผลการทดสอบผลกระทบของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาที่มีต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

Source	Sum of Squares	df	Mean Square	F	Sig.
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ	9.84	1	9.84	40.92	.00
ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	3.62	1	3.62	15.06	.00
การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ * ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา	0.65	1	0.65	2.72	.10
Error	29.59	123	0.24		
Total	791.91	127			

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.05

โดยสรุป จากการทดสอบผลกระทบร่วมระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ดังข้างต้นนี้ พบว่า ผลการวิจัยนี้ยอมรับสมมติฐาน H3 เพียงบางส่วนที่กล่าวว่า "การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบร่วมต่อการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ" เนื่องจากการทดสอบพบว่า การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณามีผลกระทบ

ร่วมกันต่อความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของผู้เข้าร่วมการวิจัย อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ แต่ไม่พบผลกระทบร่วมกันระหว่างการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาต่อการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

ผลการวิจัยเพิ่มเติม

หลังจากผู้วิจัยได้ทำการทดสอบผลกระทบหลักและผลกระทบร่วมของแต่ละปัจจัย และแต่ละตัวแปรตามดังแสดงในส่วนที่ 2 และส่วนที่ 3 ข้างต้นแล้ว ในการศึกษาวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยยังทำการทดสอบผลในส่วนอื่นๆ เพิ่มเติมขึ้นอีก 5 ส่วน ซึ่งประกอบไปด้วย (1) ผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง กับกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (2) ผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (3) ผลการเปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (4) ผลการวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างตัวแปรตามต่างๆ อันประกอบไปด้วย ความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ และ (5) ผลการวัดค่าความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกาย (Body Mass Index) ของผู้เข้าร่วมการวิจัยกับตัวแปรตามดังกล่าว โดยมีรายละเอียดของผลการวิจัยในแต่ละส่วนดังต่อไปนี้

ส่วนที่ 5: ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง กับกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ

จากการใช้ค่าสถิติ Independent Samples *t*-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง (กลุ่ม C1) กับกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (กลุ่ม C2) นั้น สามารถรายงานผลที่พบได้ดังต่อไปนี้

ในส่วนของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง ผลที่ได้พบออกมาว่า ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างของทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t[59] = 3.11, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างของกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมใน

อุดมคติระดับสูงมีมากกว่า (3.08) ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างของกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (2.77)

ในส่วนของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองนั้น ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ($t(59) = -3.45, p < .05$) โดยกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูงมีค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่า (2.84) กลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (3.11) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.20

ตารางที่ 4.20 แสดงผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง กับกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ

ระดับการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ		M	SD	t	df	Sig.
ความไม่พึงพอใจในรูปร่าง	การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	3.08	0.38	3.11	59	.00
	การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	2.77	0.38			
ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง	การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	2.84	0.32	-3.45	59	.00
	การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	3.11	0.29			
การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ	การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูง	2.38	0.36	4.63	59	.00
	การยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ	1.92	0.42			

และในส่วนของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้พบออกมาว่า ค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของทั้ง 2 กลุ่มก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t(59) = 4.63, p < .05$) โดยกลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับสูงมีค่าเฉลี่ย

ของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอยู่ในระดับสูงกว่า (2.38) กลุ่มควบคุมที่มีการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติระดับต่ำ (1.92) (ดูแสดงในตารางที่ 4.20)

ส่วนที่ 6: ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ

จากการใช้ค่าสถิติ Independent Samples *t*-test ในการทดสอบค่าเฉลี่ยของความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ เปรียบเทียบระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง (กลุ่ม H1, กลุ่ม L1) กับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (กลุ่ม C1, กลุ่ม C2) นั้น สามารถรายงานผลที่พบได้ดังต่อไปนี้

ในส่วนของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างของทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t[106.93] = 6.11, p < .05$) โดยค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างของกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบางอยู่ในระดับสูงกว่า (3.50) ค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่างของกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (2.92)

ในส่วนของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง ผลที่ได้พบออกมาว่า ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติเช่นกัน ($t[90.26] = -5.11, p < .05$) โดยกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบางมีค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่า (2.49) กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (2.98)

และในส่วนของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้พบว่า ค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติของทั้ง 2 กลุ่มก็มีความแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t[122] = 4.96, p < .05$) โดยกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบางมีค่าเฉลี่ยของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอยู่ในระดับสูงกว่า (2.60) กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (2.15) ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.21

ตารางที่ 4.21 แสดงผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบางกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ

		ขนาดรูปร่างของนางแบบในงาน โฆษณา	M	SD	t	df	Sig.
ความไม่พึง พอใจในรูปร่าง	กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้ นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง		3.50	0.63	6.11	106.93	.00
	กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่ มีนางแบบ		2.92	0.41			
ความภาคภูมิใจ ในรูปร่างตนเอง	กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้ นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง		2.49	0.68	-5.11	90.26	.00
	กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่ มีนางแบบ		2.98	0.33			
การมีพฤติกรรม การกินที่ผิดปกติ	กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้ นางแบบขนาดรูปร่างผอมบาง		2.60	0.56	4.96	122	.00
	กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่ มีนางแบบ		2.15	0.45			

ส่วนที่ 7: ผลการเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ

การทดสอบในส่วนนี้ เป็นการทดสอบในลักษณะเดียวกันกับในส่วนที่ 5 แต่เปลี่ยนจากกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างผอมบางในกลุ่ม H1 และกลุ่ม L1 เป็นกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐานในกลุ่ม H2 และ L2 โดยเปรียบเทียบกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบในกลุ่ม C1 และกลุ่ม C2 เช่นเดิม ทั้งนี้ จากการใช้ค่าสถิติ Independent Samples *t*-test ในการทดสอบ สามารถรายงานผลได้ว่า ทั้งในส่วนของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผู้วิจัยได้พบผลออกมาในลักษณะเดียวกันคือ ทั้ง 2 กลุ่มมีค่าเฉลี่ยของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และค่าเฉลี่ย

ของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติ ($t[123] = 1.70$, $p > .05$) และ ($t[119.03] = 1.13$, $p > .05$) ส่วนในส่วนของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง ผลที่ได้กลับพบออกมาว่า ค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองของทั้ง 2 กลุ่มมีความแตกต่างกัน โดยกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐานมีค่าเฉลี่ยของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำกว่า (2.78) กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ (2.98) อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ($t[107.03] = -2.51$, $p < .05$)

ตารางที่ 4.22 แสดงผลการทดสอบเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยของการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติระหว่างกลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐานกับกลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ

ขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณา		M	SD	t	df	Sig.
ความไม่พึงพอใจในรูปร่าง	กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน	3.05	0.45	1.70	123	.09
	กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ	2.92	0.41			
ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง	กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน	2.78	0.52	-2.51	107.03	.01
	กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ	2.98	0.33			
การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ	กลุ่มทดลองที่ได้รับภาพโฆษณาที่ใช้นางแบบขนาดรูปร่างมาตรฐาน	2.25	0.57	1.13	119.03	.26
	กลุ่มควบคุมที่ได้รับภาพโฆษณาที่ไม่มีนางแบบ	2.15	0.45			

ส่วนที่ 8: ความสัมพันธ์ระหว่างการเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ดังที่ได้กล่าวไปแล้วว่าการวิจัยครั้งนี้มุ่งศึกษาผลกระทบของการยอมรับค่านิยมความผอมในอุดมคติ และขนาดรูปร่างของนางแบบในงานโฆษณาที่มีต่อตัวแปรตามที่สำคัญ 3 ตัวแปร ซึ่งได้แก่ ความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่

ผิดปกติ แต่ทั้งนี้เพื่อศึกษาว่าตัวแปรทั้ง 3 ดังกล่าวมีความสอดคล้อง และเกี่ยวพันกันไปในทิศทางใด ในส่วนนี้ ผู้วิจัยจึงได้ทำการทดสอบค่าความสัมพันธ์ (Correlations) ระหว่างตัวแปรตามต่างๆ โดยการใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlations) หาความสัมพันธ์ระหว่างกันทีละคู่ ซึ่งผลที่พบมีดังต่อไปนี้

4.1 ค่าความสัมพันธ์ของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

เมื่อใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์หาค่าความสัมพันธ์ของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง ผลที่ได้พบว่า ความไม่พึงพอใจในรูปร่างมีความสัมพันธ์กับความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.78$ และมีทิศทางของความสัมพันธ์ไปในทิศทางลบ ซึ่งหมายถึง หากกลุ่มทดลองมีความไม่พึงพอใจในรูปร่างอยู่ในระดับสูง กลุ่มทดลองจะมีความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองในระดับต่ำ ในทางกลับกัน หากกลุ่มทดลองมีความไม่พึงพอใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำ กลุ่มทดลองจะมีความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองในระดับสูง ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.23

ตารางที่ 4.23 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

ความสัมพันธ์	r	p
ความไม่พึงพอใจในรูปร่าง - ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง	$-.78$	$.00$

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.01

4.2 ค่าความสัมพันธ์ของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

เมื่อใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์หาค่าความสัมพันธ์ของความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้พบว่า ความไม่พึงพอใจในรูปร่างมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $.33$ และมีทิศทางของความสัมพันธ์ไปในทิศทางบวก ซึ่งหมายถึง หากกลุ่มทดลองมีความไม่พึงพอใจในรูปร่างอยู่ในระดับสูง กลุ่มทดลองจะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอยู่ในระดับสูง ในทางกลับกัน หากกลุ่มทดลองมีความไม่พึงพอใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำ กลุ่มทดลองจะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอยู่ในระดับต่ำ ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.24

ตารางที่ 4.24 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความไม่พึงพอใจในรูปร่าง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ความสัมพันธ์	<i>r</i>	<i>p</i>
ความไม่พึงพอใจในรูปร่าง - การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ	.33	.00

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.01

4.2 ค่าความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

และเมื่อใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์ หาค่าความสัมพันธ์ของความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้พบว่า ความภาคภูมิใจในรูปร่างมีความสัมพันธ์กับการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ $-.41$ และมีทิศทางของความสัมพันธ์ไปในทิศทางลบ ซึ่งหมายถึง หากกลุ่มทดลองมีความภาคภูมิใจในรูปร่างอยู่ในระดับสูง กลุ่มทดลองจะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอยู่ในระดับต่ำ ในทางกลับกัน หากกลุ่มทดลองมีความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำ กลุ่มทดลองจะมีแนวโน้มของการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติอยู่ในระดับสูง ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.25

ตารางที่ 4.25 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ความสัมพันธ์	<i>r</i>	<i>p</i>
ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง - การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ	$-.41$.00

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.01

ส่วนที่ 9: ความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกาย, การเกิดความไม่พึงใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ในส่วนนี้ ผู้วิจัยได้มีเพิ่มตัวแปรในด้านค่าดัชนีมวลกาย (Body Mass Index) เพื่อทำการทดสอบว่ามีความสัมพันธ์ (Correlations) กับความไม่พึงพอใจในรูปร่าง, ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติไปในทิศทางใด โดยใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์ (Pearson Product Moment Correlations) หาค่าความสัมพันธ์ระหว่างกันเป็นคู่เช่นเดียวกับในส่วนที่ 7 ซึ่งผลที่ได้สามารถแบ่งออกเป็นส่วนๆได้ดังต่อไปนี้

5.1 ค่าความสัมพันธ์ของค่าดัชนีมวลกาย และความไม่พึงพอใจในรูปร่าง

เมื่อใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์ หาค่าความสัมพันธ์ของค่าดัชนีมวลกาย และความไม่พึงพอใจในรูปร่าง ผลที่ได้พบว่า ค่าดัชนีมวลกาย และความไม่พึงพอใจในรูปร่างมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ .45 และมีทิศทางของความสัมพันธุ์ไปในทิศทางบวก ซึ่งหมายถึง หากกลุ่มทดลองมีค่าดัชนีมวลกายสูง กลุ่มทดลองจะมีความไม่พึงพอใจในรูปร่างอยู่ในระดับสูง ในทางกลับกัน หากกลุ่มทดลองมีค่าดัชนีมวลกายต่ำ กลุ่มทดลองจะมีความไม่พึงพอใจในรูปร่างอยู่ในระดับต่ำ ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.26

ตารางที่ 4.26 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกาย และความไม่พึงพอใจในรูปร่าง

ความสัมพันธ์	r	p
ค่าดัชนีมวลกาย - ความไม่พึงพอใจในรูปร่าง	.45	.00

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.01

5.2 ค่าความสัมพันธ์ของค่าดัชนีมวลกาย และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

ผลจากการหาค่าความสัมพันธ์พบว่า ค่าดัชนีมวลกาย และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองมีความสัมพันธ์กันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .00 โดยมีค่าสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์เท่ากับ -.44 และมีทิศทางของความสัมพันธุ์ไปในทิศทางลบ ซึ่งหมายถึง หากกลุ่มทดลองมีค่าดัชนีมวลกายสูง กลุ่มทดลองจะมีความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับต่ำ ในทางกลับกัน หากกลุ่มทดลองมีค่าดัชนีมวลกายต่ำ กลุ่มทดลองจะมีความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเองอยู่ในระดับสูง ดังผลที่แสดงในตารางที่ 4.27

ตารางที่ 4.27 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกาย และความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง

ความสัมพันธ์	r	p
ค่าดัชนีมวลกาย - ความภาคภูมิใจในรูปร่างตนเอง	-.44	.00

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.01

5.3 ค่าความสัมพันธ์ของค่าดัชนีมวลกาย และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

เมื่อใช้ค่าสถิติสหสัมพันธ์ หาค่าความสัมพันธ์ของค่าดัชนีมวลกาย และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ ผลที่ได้กลับพบว่า ค่าดัชนีมวลกาย และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติมีความสัมพันธ์กันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .85 ซึ่งมีค่ามากกว่า .05 ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า

ค่าดัชนีมวลกาย และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ**ไม่มีความสัมพันธ์**ระหว่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 4.28

ตารางที่ 4.28 แสดงความสัมพันธ์ระหว่างค่าดัชนีมวลกาย และการมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ

ความสัมพันธ์	<i>r</i>	<i>p</i>
ค่าดัชนีมวลกาย – การมีพฤติกรรมการกินที่ผิดปกติ	-.02	.85

* มีระดับนัยสำคัญทางสถิติ = 0.01